

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 367, octubre del 2018

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

SALA AUTOMOCIÓ

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- ELECTRICITAT
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/ Xile, 1. Tel 93 540 42 04 / 628 90 85 23 • www.salautomocio.com • El Masnou

ASSESSORIA IGLESIAS

- FISCAL • LABORAL
- COMPTABLE • ASSEGURANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 • 39 95 • fax. 93 540 40 53

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Francesc Macià 29
660 09 23 81-555 16 59
08320 El Masnou · El Maresme

Lluís Valls Marí

Ajuda amb el teu donatiu
als presos polítics a la presó
Associació Catalana dels Drets Civils:
ES71 3025 0001 1814 3359 2190

i a l'exili:
defensaexili.org

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: S'arrela i brota

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Publicitat: 93 555 16 59

Imprimeix: Agraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de **l'Ajuntament de la Vila**.

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la *Coral Xabec*; hi seràs ben rebut. Hi tindràs lloc com a tenor, baix, soprano o contralt. Vine a provar la veu qualsevol dimarts de 9 a 2/4 de deu del vespre.
Qui canta, els seus mals espanta!

ET CONVIDEM A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Tu hi sortiràs guanyant i la nostra vila també

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

www.gentdelmasnou.cat
gentdelmasnou@gmail.com

Editorial

I TANT QUE HO VA SER!

En el Butlletí del mes passat ens preguntàvem si l'ona que havia de recórrer l'Avinguda Diagonal de Barcelona amb motiu de la Diada de l'11 de Setembre esdevindria un tsunami carregat d'energia. Els qui hi vam ser i els testimonis gràfics ho acrediten a bastament. Encara ressona a les orelles el brogit creixent i la cridòria que es van deixar sentir al seu pas i el moviment onejant que va resseguir l'Avinguda de dalt a baix, com a signe de vitalitat del moviment popular, que, un any rere altre, acudeix insubornable a la cita de la Diada, com un sol poble i una sola veu.

Creiem que aquest gest multitudinari és l'argument i la proclama més contundent que es pot transmetre als nostres polítics de cara al procés endegat cap a l'autodeterminació, malgrat les dificultats i traves conegudes que l'estat, mitjançant la seva intolerància i ceguesa, seguirà desplegant amb tots els efectius judicials i represius que té a l'abast.

D'altra banda, aquest primer d'octubre es compleix el primer any d'aquell 1-O excepcional que tots duem gravat a la memòria i al cor, amb el referèndum que l'estat no va poder obstaculitzar, tot i el desmesurat desplegament policial que hi va esmerçar per impedir-ho. Se'ns fa present i encara ens esgarrifa el neguit per saber si apareixerien les urnes i les paperetes de la votació, perseguides com si del dimoni es tractés, si funcionaria el sistema informàtic que havia de validar els vots, si es podrien habilitar els col·legis electorals, si el cens electoral seria fiable... etc.

Amb l'ai al cor i quan el sol encara dormia, els col·legis electorals es van omplir de voluntaris per assegurar-ne l'obertura i fins i tot, en alguns casos, els voluntaris hi van passar la nit vetllant per evitar sorpreses l'endemà; les urnes i les paperetes, com per art d'encantament, van aparèixer a temps d'iniciar les votacions; el sistema informàtic, malgrat el "bombardeig" dels hackers de l'estat, va fer la seva funció; el cens de votants ja era a les meses...; en fi, tot a punt. De la repressió policial durant la jornada, els documents gràfics i visuals parlen per si sols. Brutalitat desproporcionada davant de braços alçats i gent pacífica de totes les edats que només volien votar, allò que és l'essència de la democràcia. Quin trist espectacle. Esperem que la força de la raó i el sentit comú s'imposin i els catalans puguem exercir el dret a decidir emparats en el dret internacional com s'ha pogut fer, pacíficament i democràtica, en altres indrets del món civilitzat.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
JACINT ROS HOMBRAVELLA <i>Joan Casals</i>	5
ELECCIONS AL BRASIL <i>Joan Maresma Duran</i>	6
VIVA EL REY... VISCA LA REPÚBLICA <i>J. Camps</i>	7
CRÒNIQUES 11S XABEC <i>Esteve Pujol</i>	8
LA PUNTA DE LA LLENGUA (100) <i>Esteve Pujol i Xavi Cardona</i>	8
VIVÈNCIES <i>Pep Parés</i>	9
HISTÒRIES DE LA VILA <i>Joan Muray</i>	10
SOM <i>Oriol Lugo</i>	13
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR <i>Joan Muray</i>	14
PARLEM DE LLIBRES <i>Pere Martí Bertran</i>	15
HISTÒRIA IMPRESCINDIBLE <i>Jaume Clotet i Lluís Valls</i>	16
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT <i>Carles Maristany</i>	18
DITES I PERSONATGES POPULARS (47) <i>Albert Vidal</i>	18
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	21
ARRAN DE SÒL <i>Pledebuit</i>	22
LA CUINA DE L'ANTONIA.....	22

24 hores al seu servei FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Octubre 2018 --

1	dilluns	Dominguez
2	dimarts	Aymar
3	dimecres	Ocata
4	dijous	Riera
5	divendres	Fàbregas
6	dissabte	Viamar
7	diumenge	Viamar
8	dilluns	Aymar
9	dimarts	Ocata
10	dimecres	Riera
11	dijous	Fàbregas
12	divendres	Fàbregas
13	dissabte	Dominguez
14	diumenge	Dominguez
15	dilluns	Ocata
16	dimarts	Riera
17	dimecres	Fàbregas
18	dijous	Viamar
19	divendres	Dominguez
20	dissabte	Aymar
21	diumenge	Aymar
22	dilluns	Riera
23	dimarts	Fàbregas
24	dimecres	Viamar
25	dijous	Dominguez
26	divendres	Aymar
27	dissabte	Ocata
28	diumenge	Ocata

29	dilluns	Fàbregas
30	dimarts	Viamar
31	dimecres	Dominguez

-- Novembre 2018 --

1	dijous	Dominguez Tots Sants
2	divendres	Ocata
3	dissabte	Riera
4	diumenge	Riera
5	dilluns	Viamar
6	dimarts	Dominguez
7	dimecres	Aymar
8	dijous	Ocata
9	divendres	Riera
10	dissabte	Fàbregas
11	diumenge	Fàbregas
12	dilluns	Dominguez
13	dimarts	Aymar
14	dimecres	Ocata
15	dijous	Riera
16	divendres	Fàbregas
17	dissabte	Viamar
18	diumenge	Viamar

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viamar Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

h o c r o c r e f a s t i c a n o ú s t a r i A a s t a t e m i a d o r a d a r f a s t a t e m i a d o r a d a r c o l a n o e s t i c d a c o l a n o e s t i c d a

Totes les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran**, només, amb el **nom i cognoms** de l'autor. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim o inicials. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

AIXÒ ÉS, PER A MI, EL QUE HI HA.

Quina llàstima que Catalunya estigui dividida entre dolents i dolents. Dolents que volen la independència i dolents que no la volen, dolents que volen una república catalana i dolents a qui ja està bé la monarquia, dolents que volen anar endavant i dolents que posen bastons a les rodes, dolents que lliguen llaços grocs a les baranes per reivindicar

l'alliberament i retorn de tot un govern extorsionat i dolents que els treuen perquè troben que qui els posa va contra la llei, dolents que van amb el liri a la mà i dolents que els el tallen, dolents que posen pancartes i banderes per anunciar un desig de fa 300 anys i dolents que les arrenquen perquè no volen que es tinguin somnis, dolents que escriuen llibres i dolents que els cremen, dolents

amb drets i dolents que només creuen en el seu propi; en definitiva, i sembla ser la constant història de la humanitat, dolents que fan i dolents que desfan.

Tan difícil que és contruir i tan fàcil que és destruir. Construir somnis que es poden fer realitat, construir ideals de llibertat, construir futurs nous, construir el dret, construir una nova societat on càpiga tothom, dolents i dolents.

No demano que hi hagi un pensament únic ni una sola idea per a tothom, tampoc que el somni d'alguns s'hagi d'imposar, però sí que demano que sense matar, pegar, trencar, estripar ni robar la gent tingui opció de dir, manifestar, protestar, marranejar, cridar, cantar i, si m'apreteu molt, xiular,

tant per als dolents com per als dolents.

Tothom té dret a expressar en democràcia el que cregui pensi o opini, sempre tindrà defensors i detractors i, si s'entra en un atzucac, ja se sap com se n'ha de sortir, en una democràcia, votant, votant i mil vegades votant, sense condicions, ni prohibicions, sense prejudicis ni imposicions, sense manies ni rancúnies, sense pors ni imposicions.

I si em demanéssiu què n'opino de tot plegat us diria que tenim la guerra guanyada i ells saben que la perdran; una altra cosa és que vulguin firmar la pau. Això és, per a mi, el que hi ha.

Lluís Valls i Marí

JACINT ROS I HOMBRAVELLA Fill adoptiu de la vila

Joan Casals

Amb encert i amb tota la raó del món, el passat dijous 13 de setembre el nostre consoci i bon amic Jacint Ros i Hombravella va rebre per part de l'Ajuntament del Masnou el títol honorífic de Fill Adoptiu de la Vila, acreditat mitjançant el lliurament d'un diploma i l'escut de solapa de plata de la corporació, en un acte emotiu celebrat a la sala de plens municipal. Familiars i amics del Cinto omplien a vessar l'espai reservat habitualment a la vida política de la vila, però també per a grans esdeveniments cívics i socials com aquest.

Seria molt llarg enumerar la llista de mèrits que l'homenajat ha acumulat al llarg de la seva prolífica trajectòria professional com a economista, en el món de la docència, per les nombroses publicacions editorials i en el compromís social, dels quals es feren ressò en el transcurs de l'acte la presentadora, l'actriu Eva de Luis, l'economista Antoni Montserrat i el mateix Alcalde de la Vila, Jaume Oliveras, mèrits pels quals el 22 d'abril de 2008 va ser distingit amb la *Creu de Sant Jordi* de la Generalitat de Catalunya, màxim guardó que s'atorga al nostre país, atorgament del qual férem esment en el Butlletí núm. 253 del mes de maig d'aquell any.

En la seva intervenció l'homenajat va fer una passejada pel damunt d'aquell Masnou que va conèixer durant l'estada familiar dels anys de la guerra civil i en les vivències posteriors durant els mesos d'estiu, quan al Masnou molts

Acte de reconeixement com a Fill Adoptiu del Masnou a Jacint Ros i Hombravella

barcelonins s'hi instal·laven temporalment. Records que l'han acompanyat tota la vida i que ara, en ocasió d'aquesta concessió, ha tornat a viure amb goig i una certa enyorança. No es va estar de dir que valorava com el més important, a nivell personal, aquest reconeixement de fill adoptiu del Masnou que se li atorgava.

Mitjançant aquestes ratlles el felicitem efusivament per aquest reconeixement més que merescut i li desitgem una llarga vida en la condició actual de jubilat, que li permet allargar les seves estades a la Vila i seguir copsant les anades i vingudes de l'activitat masnovina des de la talaia del Camí Real, bo i assaborint una tassa de cafè a la terrassa d'un bar, on li plau de gaudir d'estones d'agut observador i conversador. Felicitats, Cinto, i que per molts anys pugem seguir gaudint de la teva saviesa, bonhomia i sentit de l'humor que sempre t'han distingit.

Eleccions a Brasil

Joan Maresma Duran

No soc especialista en Shakespeare, però suposo que el *bard d'Avon* va descobrir una manera d'escriure de política sense embolicar-s'hi. La manera era escriure-hi en el passat, en una Anglaterra remota en el temps o en altres terres. No li hauria faltat inspiració si hagués escrit sobre l'*Albió* del seu temps: intrigues i conspiracions amb personatges suficients per escriure molts fulls: per començar amb la reina Isabel I, coneguda com *la Reina Verge*, que va regnar sobre un gran imperi i va sobreviure a crítiques i alguns atemptats, moviments que, sense cap dubte, acabaven amb algú enforcat o decapitat. Shakespeare es va cuidar de mantenir –com a mínim– un segle de distància de la seva època en la seva obra. Primerament, per una qüestió de supervivència: era prohibit criticar la reina o d'altres que ostentaven el poder: qual-sevol insinuació sobre la primera Isabel era una invitació perquè el botxí tingués feina. En segon lloc, pel fet d'escriure d'altres segles, el geni anglès podia triar herois i malvats de tots els temps: de la Roma clàssica a una Dinamarca atemporal. I qui volgués llegir entre les línies escrites per ell alguna al·lusió a l'època isabelina, doncs que ho fes... Al cap i a la fi, les metàfores no maten ningú. O això imagino.

La política actual sembla un gran circ en el qual hem de participar cada quatre anys en un ritual que cada edició té menys sentit. Aquí, a Brasil, el vot és obligatori. És a dir, si no vas a votar o no ho justifiques d'alguna manera, has de pagar una multa irrisòria de 3,50 reals –menys d'un euro– i aquesta quantitat va al "Fundo Partidário", o sigui, que acabes finançant aquesta anomenada "festa de la democràcia" que a mi em sembla més aviat una "charlotada"... És cert que és millor votar que no votar. O que votar Franco, Kim Jong Un, Fidel Castro, Pinochet, Baixar Al Assad o d'altres sàtrapes. Criticar és molt fàcil. Difícil és millorar.

Arran de la crisi que va començar fa 10 anys, sembla ser que els poderosos es-

tan encara més tips; el capital s'ha inflat i els pressupostos públics, els programes socials, salaris i feina han minvat. I la classe mitjana s'ha empobrit. No m'estranya que la societat abomini de la seva elit, sigui política, acadèmica o financera... Però ens diuen que l'única manera de canviar les coses es només a través de la política. Deu ser veritat? He escoltat candidats que demanen no

Venècia, Verona... No Brasil. No els personatges que tenim aquí. No aquesta realitat. Que potser és la realitat mundial: una època d'extremismes... O ets amb mi o ets l'enemic... No hi ha terme mig. El problema és que comencen a rarejar els llocs que se salven de la mediocritat que creix en aquest món.

S'acostumava a citar els països escandinaus com a exemples de societats

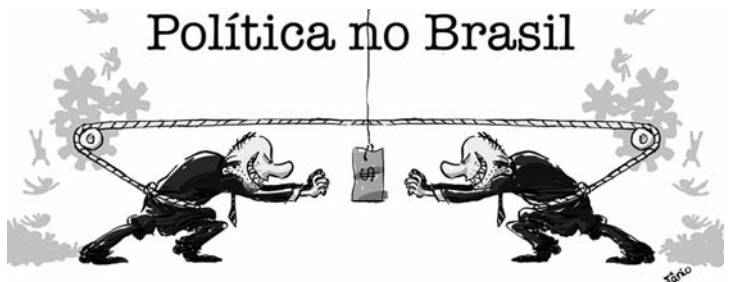
desistir de *Brasil*. Així, literalment. Suposo que ningú no vol desistir. Però la sensació de rebuig que la barreja d'aquest caldo anomenat política causa pot tenir l'efecte d'allunyar persones que sí que podrien millorar el país. O el món. Qui sap la realitat política de Brasil –hi ha eleccions el diumenge 7 d'octubre– només pot envejar la manera de Shakespeare d'escol·lar els personatges que li interessaven i posar-los on volia: Egipte,

racionals... En les recents eleccions a Suècia l'extrema dreta va tenir tants vots com els socialdemòcrates, que mai no en van tenir tan pocs... I a Brasil, el líder de les enquestes és encara l'eixelebrat que va patir un atemptat –més que condemnable– el dijous dia 6 de setembre...

William, William... cap a on fugir?

PD. Els pares fan 58 anys de casats el dia 17. I l'oncle Cid en fa 89 el dia 16. Moltes felicitats.

Política no Brasil

VIVA EL REY... VISCA LA REPÚBLICA

Joan Camps i Ortiz

Un sobirà pot escollir els responsables de la seva Casa Reial, tasca gens fàcil si considerem la Zarzuela, una nòmina multimilionària composta del Cap del Quarto Militar, el Conseller Diplomàtic i Cap de la Secretaria, el Cap del Gabinet de Planificació i Coordinació, el Cap de la Secretaria de la Reina, el Cap del Servei de Seguretat, el Director de Comunicació, el Cap de Protocol, el Cap d'Administració d'Infraestructures i Serveis, la Interventora i tots els administratius i subalterns: els qui obren portes, cuiden el jardí, fan el servei domèstic i cuinen. Ja és molt que el Rei pugui triar i avaluar tot aquest personal, suposant-li millors aptituds de selecció que les que han mostrat els successius presidents de govern: Aznar, González, Zapatero, Rajoy i Sánchez, que, figurant d'impol·luta innocència, han convertit els seus partits en coves de mafiosos que escandalitzarien Ali Babà en pronunciar "obre't, Sèsam", frase màgica d'efectes semblants al Circ dels Lleons, quan Aznar, espolsant-se la Gürtel, ha acusat el PSOE d'haver robat quasi igual o més que el PP.

Cal reconèixer, però, que una monarquia sense cortesans seria com fer un esmorzar de caviar beluga maridat amb sangria. Per això ens cal ser empàtics amb Felip VI. No ha de ser gens fàcil de triar i destriar qui ha d'ocupar la cort sense deixar-se enlluernar per tants aduldors interessats i alhora de mantenir la comitiva neta dels malfactors, lladres i prevaricadors de la política de partit que han enquistat els tres poders bàsics de la democràcia.

És veritat que just fa un any, el 3 d'octubre de 2017, el discurs del Rei, afirmant la violència extrema de les forces armades del Piolindo, no va fer amics a Catalunya. Però ens cal entendre que Felip VI, igual que tots els mortals, no ha pogut triar l'ADN dels seus ancestres. Per entendre la seva percepció de la proporcionalitat, cal valorar el milier de ferits enmig de la multitud de catalans pacífics i indefensos que l'1-O havien estat convocats a les urnes comparant-los amb

els 40.000 morts que el seu rebesavi, Felip V, va causar l'11 de setembre de 1714 passant per les armes els defensors de Barcelona.

Tampoc no és gaire il·lustrós ser l'únic fill reconegut com a legítim del seus pares, llevat que, de no ser així, ara no seria rei. De tenir el Rei un pare en qui emmirallar-se, encara seria el príncep feliç casat per amor amb una plebea, aspirant a ser el monarca idíl·lic de Goethe: **Ser un príncep que pugui governar un país on tothom obeeix sense cap servatge, on cadascú no creu sinó servir a si mateix, perquè la justícia que impar-teix és sempre justa.**

Malauradament, Felip VI s'ha trobat inevitablement enmig d'una família desarelada, un pare disbauxat que ha hagut d'abdicar escandalosament. Vergonya en bona part també excusable per ser un Borbó, una saga de malaltissos arrossegats pel zel libidinós incontrolable que a Joan Carles I li ha donat fama de rei xiroi en la veu de gentils dames com Gabriela de Savoia, Corinna zu Sayn-Wittgenstein, Marta Gayà, Bárbara Rey i Olghina de Robilant, i crear una atmosfera desoladora en la pau familiar de la pacient Reina Sofia. Però, què podem esperar de Joan Carles I?, un noi que en plena adolescència va ser adoptat pel cabdill Franco. Alguna cosa hem guanyat de tenir un rei faldiller i trempat en lloc d'un malvat dictador feixista com el seu mentor.

Hi ha famílies que, tenint poc, són felices anant a més, però també hi ha famílies que, tenint-ho tot, són desgraciades. A Felip VI li ha tocat un entorn familiar advers, té el cunyat a la presó, Leticia no s'entén amb Sofia i a la petita Leonor, a l'edat de jugar i aprendre de lletra, li han imposat un adoctrinament alienant de l'edat mitjana. És evident que totes les famílies passen etapes dramàtiques, però en el cas de la família reial segur que tenen solució, sortosament el seu mal rotle familiar no és a causa del procés que, segons Ribera i Albiol, ha destruït els grups d'amistat i la pau familiar de la societat catalana. A més, Felip VI, sent inviolable, pot prendre's la monarquia a la bertrola com el seu pare; però, anant sobrat de curriculum, s'ho podria muntar com vulgui. Felip VI és el primer rei amb carrera universitària. Parla castellà, anglès, francès i català. És premi especial del *Lakefield College School* de Selwyn, Canadà, on va convalidar el COU, té formació militar amb rang de Capità General, Llicenciat en Dret per la Universitat Autònoma de Madrid i, com no podia ser d'una altra manera, és **Master** en Relacions Internacionals de l'*Edmund Walsh School of Foreign Service* de la *Georgetown, Washington D. C.* Si Felip VI presidís els Estats Units d'Europa, la República Catalana hi encaixaria a la mar de bé. A Rei abdicat o mort, Viva el Rey!

Cròniques

LA CORAL XABEC NO HI FALTA PAS

La Diada Nacional de l'11 de Setembre és festa grossa. L'Ajuntament de la Vila fa anys que ens convida a participar en l'Ofrena Floral del matí a la Plaça de l'11 de Setembre. I la Coral Xabec hi és cantant tal com ens correspon. Trabucaires, Bastoners, Declaració institucional del Consistori. I quan la Guàrdia Municipal hissa la bandera catalana, ja sona, brillant, *El Cant de la Senyera* (Maragall/Millet/Llagostera). Hi havia ulls que s'humitejaven, és clar. Representants de cinquanta-dues entitats de tota mena –polítics, socials, cíviques, culturals, esportives...– van anar posant la seva ofrena de flors als peus del monòlit commemoratiu. Quina estora de color, de perfum i de bellesa! Parlo de flors i de sentiments, de valentia i de dolcesa,

de veterania i de joventut. Després de les paraules del Batlle, Coral i tothom, que érem molts, cantem *Els Segadors*, el nostre himne nacional. Entusiasme pletòric.

I anar a dinar aviat, que a la tarda teníem compromís a la manifestació de Barcelona. No sé si la frase que més se sentia era *Bé, fins a la tarda; serà difícil que ens hi puguem trobar enmig de la gentada, però hi serem! Visca Catalunya!*

ANIVERSARI FELIÇ !!!

Xavi Cardona

Avui cal que la punta de la llengua s'aparti i deixi passar una bufera que apagarà cent espelmes. Han estat cent les ocasions en què l'amic Esteve Pujol s'ha aconseguit salvar els mots des d'aquestes pàgines. Aviat és dit!

Els mots, cal protegir-los; sobretot, els més febles: els pobres pronoms febles de mena. Cal salvar-los de la incultura (etimològicament, la manca de conreu), cal salvar-los –lamentablement– de la intolerància i també cal estimar-los. És ben clar que, d'amor a la llengua, aquesta secció sempre n'ha estat plena a vessar.

Que no ens avergonyeixi ser genuïns! No cal simplificar ni empobrir el català per convidar-hi a entrar més gent. Tothom hi és benvingut; tant se val que hom pensi, senti o emocionï en alguna altra llengua: aquesta és una qüestió particular. Però parlar-lo bé és cosa de tots, tant dels novells com de nosaltres especialment. Us pregunteu qui som nosaltres? Som els que hem triat o ens hem vist abocats a pensar, sentir i emocionar-se amb els accents i la música amb què hem imitat els nostres grans...

Felicitats, Esteve! Per molts anys!

La punta de la llengua (100)

Esteve Pujol i Pons

Fa uns quants anys que, a molts, se'ls ha ficat a la barretina allò del *tots/totes* quan es dirigeixen, de paraula o per escrit, a un conjunt format per homes i dones. És que els sembla que dir *tots* és afavorir el masclisme; si bé, de cop i volta, ens surten amb un *preses polítiques*, aplicat a presos i a preses, que fa una olor de feminisme recalçant que espanta.

Deixo estar la polèmica perquè algun dia en parlarem amb més extensió i fonament.

Ara intentaré donar alleujament espiritual als escrupolosos del *tots/totes*: resulta que sortosament en català tenim un pronom, TOTHOM, que inclou homes i dones, nens i nenes, senyors i senyores, vells i velles, diputats i diputades, presos i preses... sense discriminació de cap classe. Tal com diu el diccionari: "**tothom** pron. Tota la gent. *Tothom ho sap.*"

Només tinc por que els del *tots/totes* al·leguin, en un excés de feminisme o de masclisme –segons com s'enfoqui–, que **gent** és mot femení!

Que s'estalviï saliva, temps i tinta i diguin TOTHOM; faran economia i salut mental. Ei, és la meva opinió (perdoneu-me, opinió és mot femení encara que sigui la meva).

HE PERDUT DOS AMICS

Mossèn Josep Dalmau, rector de Gallifa

Albert Casademont, artista, home vital

Benvolgut Mossèn,

Recordo que vas venir a parlar amb els meus pares perquè jo era molt jove i volia anar amb tu a Madrid, al barri del Tío Raimundo, a Moratalaz, i a la preparació del teu judici al Tribunal d'Ordre Públic (justícia franquista reconvertida en Audiència Nacional d'ingrats records actuals).

El Dos-cavalls que tenies ens va fer dormir a Saragossa, punt de descans obligat anant cap a la capital.

Tu no podies saber com em va marcar aquell viatge. Dos dies de camí tots dos sols, on sortiren converses de tota mena. Com diríem avui dia, vaig fer un màster en la teva humilitat, en consciència social, en l'antifranquisme; en la fe que tenies en l'església de base, en la gent dels barris de Madrid, creient i progressista, que emergia fresca i potent en mig de tant d'Estat i privilegis del règim.

Després arribà la meua manca de fe i el deixar de creure arran de reflexions, lectures i vivències diverses. Però el meu ateisme sempre ha anat bevent del respecte que tu practicaves cap als creients i no creients.

La teva cordialitat i empatia feien miracles en la gent que et coneixia.

Molts anys després ens retrobarem al Santuari de l'Ecologia –que tu creares a Gallifa– en el pregó oficial que em vas demanar que fes. Recordo, també, els nostres dinars recents, llargs i plaents a Ca n'Oliver, plens de records i reflexions profitoses.

Sempre vas cercar els límits en l'obertura de l'Església i, fa 60 anys, ja vas

escriure el llibre: *Contrapunts al camí de l'Opus Dei*, trencant motlles com ningú. Vas ser co-fundador de l'Assemblea de Catalunya i un dels seus dinamitzadors. Independentista irredempt, somniaies en un país ben avingut amb els veïns d'Espanya. Els teus llibres de memòries són un fidel reflex de la història atzarosa dels últims 70 anys del nostre país. No has pogut veure la independència de Catalunya, però el teu mèrit ha estat l'esforç constant per assolir-la.

Benvolgut Albert,

Et vaig conèixer fa potser 30 anys. Et vas casar amb una amiga del poble i així vas entrar al nostre cercle d'amistats. Ens has deixat amb 84 anys, un home gran, diran els que no et coneixien. Però els amics sabem que vas morir jove, amb l'esperit inquiet de qui constantment descobreix i prova noves vivències. Veient-te, adormit per sempre al tanatori, em semblava impossible que no t'aixequessis per explicar-me l'última cosa que t'havia il·lusionat. Optimista per naturalesa, sovint repeteixo la frase amb la qual responies quan algú et preguntava sobre la teua salut: "Bé, si no entrem en detalls". La teua immensa memòria ens sorprenia a tots. Gaudies des-

granant amb detall tots els viatges que havies fet amb l'Assumpta. I t'escoltàvem per la teua manera vital d'explicar les coses. Generós, vas deixar regals fets per tu a tothom que estimaves: treballs de coure, obres de joieria –el teu ofici–, vídeos dels viatges, els peixos que pescaves i el limoncello que ningú no feia com tu. Mentre escric aquestes ratlles giro el cap per veure el trineu amb gossos, fet de coure, que tinc penjat a la paret. Gràcies, Albert!

Vas vèncer ja un primer càncer potent i recordo el cop que em mostrares una fotografia antiga, mentre navegàvem al mig del mar en la teua barqueta d'anar a pescar. T'hi veies tu, assegut en cadira de rodes –amb els efectes visibles de la quimioteràpia– i dos amics teus, drets, que t'havien vingut a veure. Em digueres: "Coses de la vida. Aquests dos amics ja són morts". Ara t'ha tocat a tu. Ens has deixat, també, sense poder veure la república catalana que tant t'il·lusionava.

Voldria haver compartit amb tu més moments, però l'enrenou del dia a dia de vegades ens distreu de les amistats que valen la pena. Mossèn, Albert, us tinc ben presents. Diuen que som vius mentre algú ens recorda. Aquesta és l'eternitat més humana.

El **dinar groc català** del 10 de setembre celebrat al jardí de Can Malet va deixar **880€** que es van ingressar a la Caixa Solidària de l'Associació Catalana pels Drets Civils. L'organització dona les més sinceres gràcies a tots els participants i col·laboradors que van convertir-lo en un èxit.

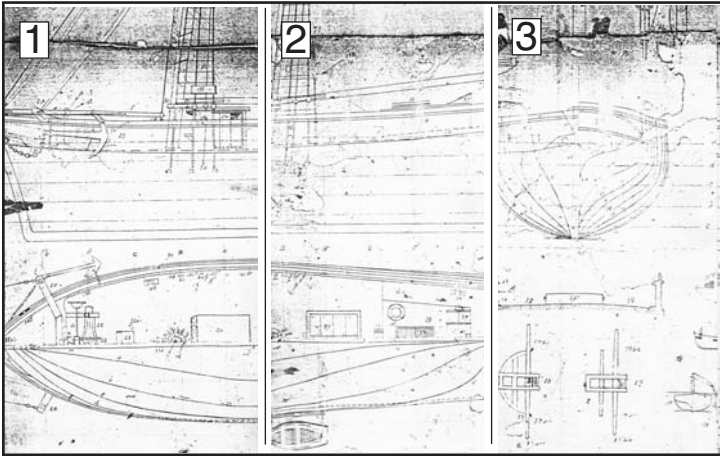

Històries de la vila

Joan Muray

IMATGES DE CONSTRUCCIÓ DE VAIXELLS

Al passat mes de juny poguéreu veure un seguit d'imatges fotogràfiques de la vida a bord d'un vaixell de vela, insòlites en aquells temps. Aquest mes podreu veure un aplec d'imatges, però en dibuix la majoria, tot i que també hi ha fotografies, del procés de construcció d'un veler, com els que es construïen a les quatre drassanes que va tenir la nostra vila. Rere cadascun dels números i títol, hi trobareu una breu explicació d'aquella imatge.

1-2-3 PLÀNOL D'UN VAIXELL

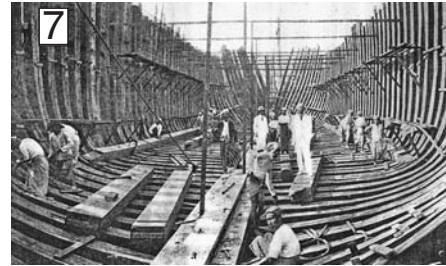
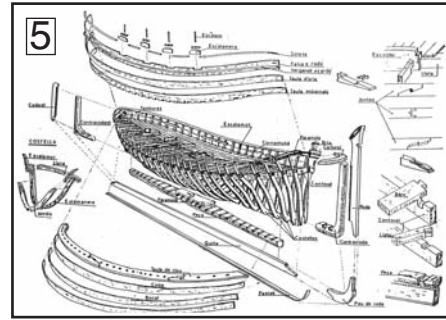
Aquesta imatge, correspon als diferents plànols de com es construïa un vaixell, tot i que sovint en aquells temps el «plànol» consistia en una mena de maqueta, mig buc, (**imatge12**) que el mestre d'aixa presentava a l'armador. Al plànol 2 i podeu veure el vaixell des d'una visió aèria, en la qual podem observar com era la coberta i en el 3 veiem la popa, així com altres parts, secundàries, del vaixell.

4 - COMENÇAMENT

Veiem una drassana amb diverses naus en construcció i en diferents moments d'aquesta. El primer que posaven era la quilla, després les quadernes.

5-6 - LES DIFERENTS PARTS

Aquests plànols (5) ens mostren les diferents parts de què constava un veler, així com el nom de cadascuna de les peces. En el (6) un Llaut mallorquí: de costat, per sobre la coberta i de front o proa.

8 - ACABANT EL CASC

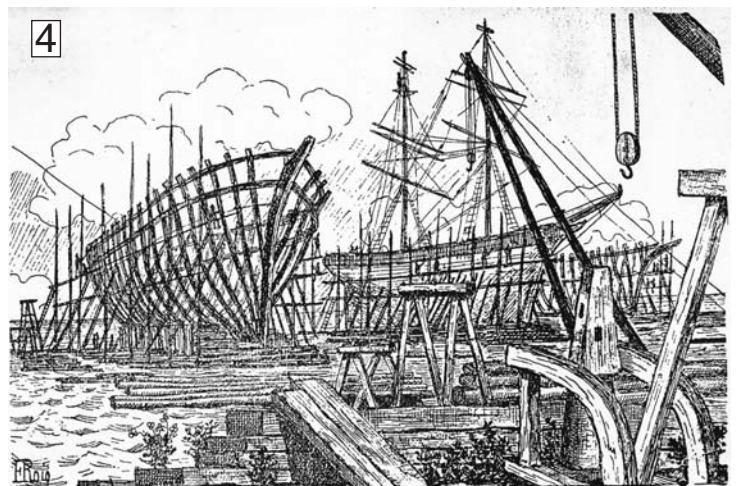
La fotografia ens mostra l'acabament del casc d'aquest paillebot, el qual encara no té l'arboradura.

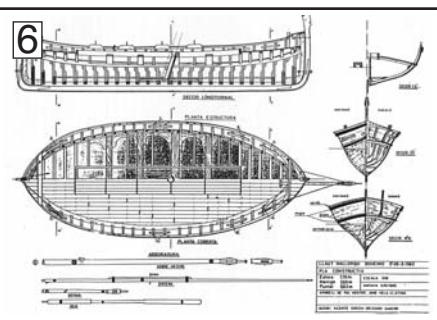
9 - A PUNT PER L'ARBORADURA

Aquesta imatge ens mostra el pas següent de l'anterior, quan la nau ja té l'arboradura. En aquest moment era quan es feia el bateig del vaixell.

10 - EL BATEIG DE LA NAU

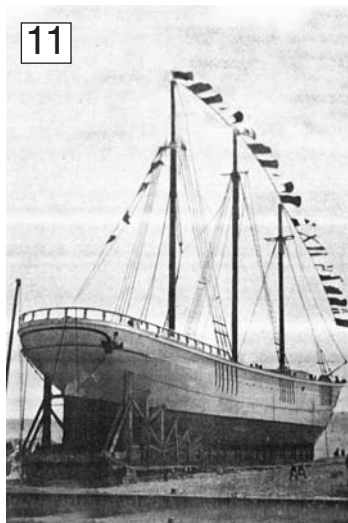
Aquesta cerimònia, que actualment re-vesteix pompa i protocol, aleshores era una cerimònia més simple. Normalment consistia a donar nom al vaixell.

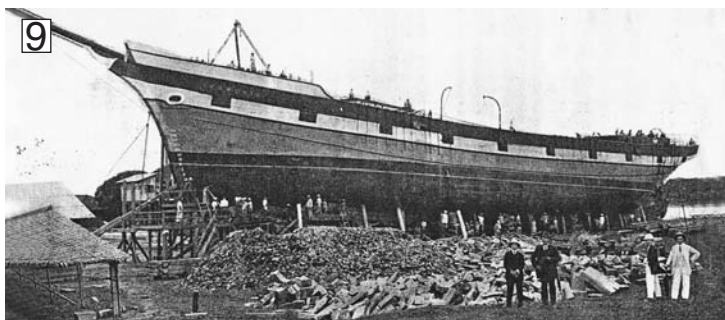
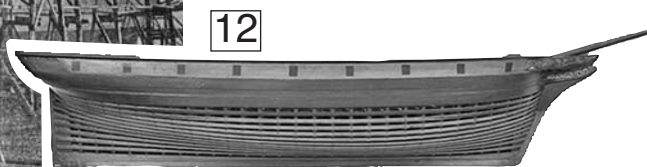
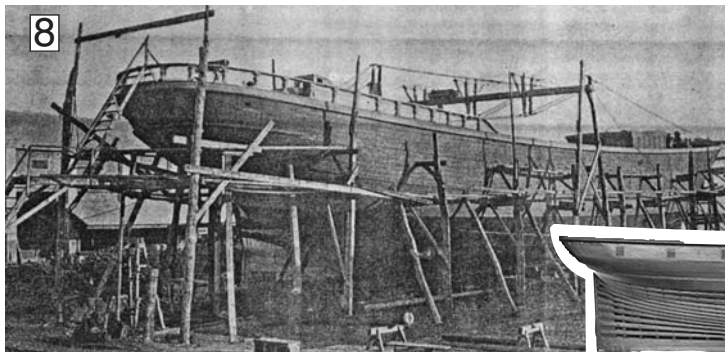
11 – A PUNT DE LLANÇAMENT

Un cop fet el bateig, venia el llançament. A la imatge la veiem guarnida amb les banderoles dels senyals marítims.

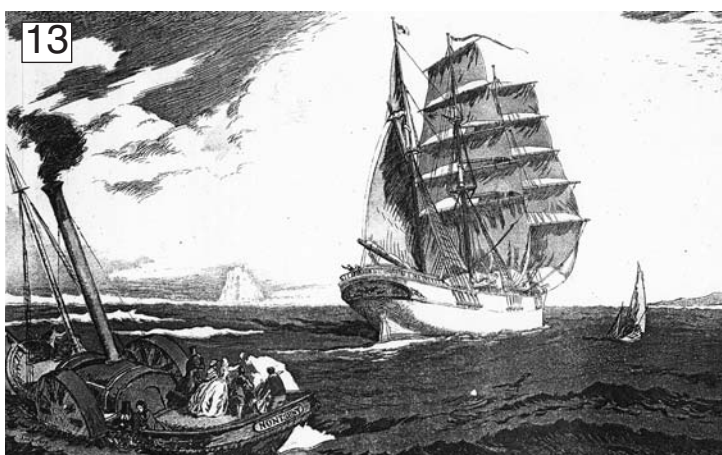
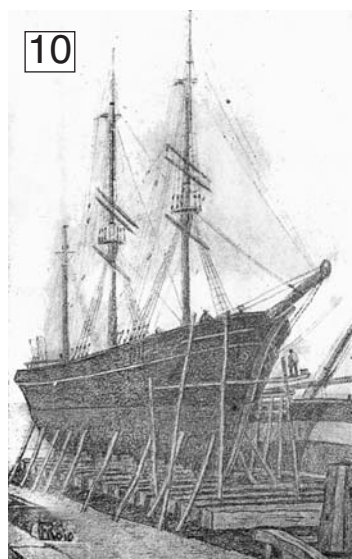
12 – MIG BUC

Model típic de drassana de mig buc, a partir del qual un armador podia encarregar el mestre d'aixa el veler del seu gust, suggerint algunes modificacions i decidint també l'aparell més adient.

13 – L'EMPENTA

Era el pas previ a la partida cap a Amèrica o a altres destins. Consistia en un dinar a bord del vaixell, al qual participaven tots els mariners i les seves famílies, des del capità a l'últim mariner. Un cop acabat l'àpat, les famílies baixaven del vaixell i en barques tornaven a terra. El vaixell aleshores començava la seva primera singladura.

FONS CONSULTATS

- Diversos dibuixos i fotografies de l'arxiu de l'autor
- Escrits i imatges dels articles «La nostra

- marina», de Palemó Anglès, a Gent del Masnou.
- La marina del vuit-cents, d'Emerencià Roig

50 ANYS
escola BERGANTÍ
OCTUBRE 1968 - 2018

50 anys
acompanyant l'aprenentatge

Fra Juníper Serra, 46 el Masnou · 93 555 49 50 · www.escolaberganti.org

**I tu, què fas per
la República
Catalana ?**

assemblea.cat
ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Al Masnou
Decidim!
2 0 1 8

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Oriol Lugo Real

Psicòleg & Coach Executiu i Personal Expert en Teràpies Neurocientífiques
www.oriolugoreal.com / <http://lowlinstitutpsicologic.com/>

SI NO FOS A FER EL QUE FARÀS AVUI... QUÈ FARIES?

Avui t'has llevat a la mateixa hora que ahir. A continuació, has esmorzat, t'has dutxat, vestit, empolainat i has sortit de casa per anar a treballar. Probablement has escollit el mateix camí de sempre per anar a la teva oficina i t'has trobat amb les mateixes persones. Has menjat a la mateixa hora i possiblement amb les mateixes persones. A la tarda realitzes les teves tasques comunes i t'acomiares i tornes pel mateix trajecte. Ja al vespre sopes a una bona hora i dediques els teus minuts de lleure a les teves activitats quotidianes. T'adorms a la mateixa hora, com és habitual.

Però seguint amb el títol d'aquest article, **si no fos a fer el que faràs avui... Què faries?**

La gran majoria de persones a les quals he fet aquesta pregunta solen pensar en: vacances o temps de festa. Llavors tornen les seves mirades cap enrere, a fa poques setmanes, quan encara gaudien del seu període d'oci estiuenc.

Però, hi ha més alternatives que només les vacances?

Vivim en automatismes i rutines perquè psicològicament ens és més fàcil d'organitzar-nos. Però de vegades no ens adonem que tenim hàbits que no ens fan sentir com ens agradaria. Volem una vida més sana, però ens falta temps per dedicar-nos a la nostra dieta

o a les nostres pautes del gimnàs. Desitgem una millor relació amb els nostres fills i amigats, però no disposem d'hores lliures, o estem ma-ssa cansats. Ens agradaria poder aprendre a cuinar, a ballar o a parlar un nou idioma, però després no ens desenganxem del mòbil i el temps s'esgota.

L'important és que et facis preguntes.

Si no et qüestionessis la teva vida, probablement la teva vida seguirà igual.

Les persones no canvien perquè les seves vides canviïn. Encara que sembli mentida he vist i he conegut gent que, tot i que la vida mateixa els ha deixat anar una, dues o tres bufetades a la cara, segueixen impassibles. Realment canviem perquè ens adonem que podem fer-ho.

Si tu poguessis fer un mínim canvi en la teva rutina, quin seria?

Fixa't, no m'estic referint a un gran canvi. Només et demano una petita variació en el teu horari. Per exemple, el fet de llevar-te 15 minuts abans per tenir temps d'esmorzar correctament. O poder sortir abans de la teva oficina per poder fer una passejada amb els fills o fer un refresc amb els amics. **Què tal el fet de poder sortir a córrer una mica abans que es faci fosc?**

Tots aquests canvis a la llarga configuraran un nou dia a dia. Fins que arribi un punt en què puguis respondre de nou a la pregunta amb noves accions que t'aportin molta més satisfacció i felicitat. Perquè no són les grans coses, sinó els petits canvis positius que repetim cada dia.

Responent jo a la pregunta inicial: **si no fos a fer el que faràs avui... Què faries?**

Probablement, diria: passar més temps en la naturalesa. D'aquesta manera em vaig mentalitzant i em preparo per poder anar incorporant cada vegada més aquest element en el meu dia a dia.

Tu pots canviar el teu dia si t'ho proposes!

Propera parada, 1 d'octubre

Carrega piles i prepara't per sortir al carrer, caldrà seguir ben mobilitzats.

A la tarda, omplim Barcelona per reclamar el mandat de l'1-O

<https://1octubre2018.cat>

**Des de la lluita serena i persistent,
ens en sortirem!**

#FemLaRepúblicaCatalana

assemblea.cat

ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Botifarra a la Hispanitat

Dijous 11 d'octubre a les 20
a la Pl. dels Cavallets

Vine-hi i fes una bona botifarra per 5€.
Música, Parlaments, Tabalers i Bastoners

Castanyot

Música, castanyes i vi bo

Dimecres 31 d'octubre
Cercavila 19.30 Pl. d'Ocata
A les 20, Altell de les Bruixes

Colla de Diablers
del Maznou

Hi col·laboren:

Can Rac, Pastisseria Miquel, El Tastet, Serveis integrals
Xavier Fuster, Obres i reformes Pere Alabau, Celler del Mar,

Cròniques d'ultramar

Joan Muray

EXUBERÀNCIA VEGETAL

Acostumats al nostre país, on els boscos, tot i haver-hi arbres de considerable alçada, com l'abet, algun tipus de pi, de faig, etc., no podem comparar-los amb els de certes zones del planeta, com els que vaig trepitjar a l'Amèrica Central.

Els que més m'impressionaren, sobretot per la seva immensa alçada, foren el *ya'axche'* i l'*oox*, que els qui arribaren cap al segle XVI, que, com ja sabeu, tenien problemes a pronunciar mots que no fossin de l'altiplà, batejaren respectivament com a *ceiba* i *ramón*.

Aquests gegants vegetals arriben a grans dimensions. Del *ya'axche'* (ceiba), la seva alçada més usual és de 50 metres, tot i que n'hi ha algun de més gegant que arriba als 70 metres, i tenen dos metres de diàmetre.

De l'altre, l'*oox* (ramón), un xic més petit, l'alçada usual és de 45 metres i la base té 1 metre de diàmetre.

N'hi ha molts moltíssim més, i d'alçades considerables, però no es tracta de fer un estudi de la vegetació d'aquella zona, només he esmentat aquests dos per la seva espectacularitat.

El que impressiona més d'ells, a part de la seva base i les arrels que escampen al seu entorn, que si bades pots anar de vint ungles, i allà on la pluviositat és considerable pots quedar ben enfangat, és, doncs, quan els pots admirar per sobre la seva capçada.

Capçada que vaig veure sense anar en cap helicòpter ni avioneta, ni observar per mitjà de cap *drone*, sinó tan sols pujant a les gegantines piràmides maies, aquelles construccions d'aquella civilització que poblà aquelles terres i que va construir com a observatoris astronòmics les més grans, o com a temples o palaus la resta.

La impressió que fa veure al bell mig de la selva del Petén, des del cim d'una d'aquestes piràmides de més de 70 metres d'alçada, que per sota els teus peus hi ha veritables gegants vegetals és indescriptible.

Si a més hi sumem els crits o udols que fan animals salvatges com els micos udoladors, o veure la majestuositat del vol d'aus com els guacamais, allò no es pot explicar amb simples paraules.

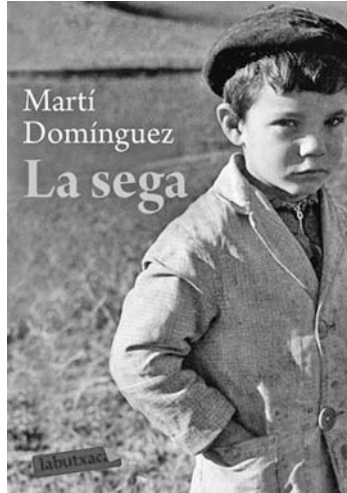

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Postguerra traumàtica

No hi ha dubte que el paper principal en la recuperació de la memòria històrica, un tema ben d'actualitat per desgràcia encara al nostre país i a tot l'Estat espanyol, correspon als historiadors, però tampoc no tinc cap dubte que hi han tingut, hi tenen i espero que hi tindran un gran pes els escriptors (poetes, novel·listes, dramaturgs o guionistes). Ho dic perquè els treballs històrics, tan necessaris i valuosos, sovint tenen una aridesa que els allunya del gran públic, mentre que una novel·la (un conte, una peça teatral, un poema) pot fer remoure consciències, pot fer dubtar, pot emocionar o indignar, pot...; pot acostar, explicar retalls d'història que a moltes persones no els arribarien de cap altra manera, a no ser a través del cinema, naturalment. M'ha fet pensar en tot això la darrera novel·la de l'escriptor valencià Martí Domínguez (Madrid, 1966), *La sega*, que va publicar Proa l'any 2015 i que amb molt d'encert enguany s'ha reeditat en una edició de butxaca. La novel·la, lloada per tota la crítica i guardonada amb el Premi de la Crítica Catalana 2016, s'allunya dels models a què ens tenia acostumats l'escriptor i científic valencià, ja que es tracta d'una novel·la històrica, centrada en els anys més durs de la postguerra, concretament entre 1947 i 1950, i en les muntanyes del Maestrat, a cavall entre Castelló i Terol. Domínguez hi retrata magistralment la duresa de la vida dels

masovers que, atrapats entre dos focs, entre la guàrdia civil i els maquis, pateixen una repressió brutal, que en bona part és a la base de la despoblació d'aquesta comarca. Domínguez hi retrata paisatges, tant feréstecs com humanitzats, amb els animals, les plantes i les pedres (els fòssils hi tenen un cert pes) que en formen part; però sobretot hi retrata personatges, homes i dones que al llarg dels segles el van convertir en el que era (no goso dir el que és a causa dels canvis deguts a la despoblació). I ho fa a través dels ulls d'un infant, en Gregori Solsona, més conegut per Goriet, que entre els 10 i els 13 anys s'ha de fer home a marxes forçades, empès per les circumstàncies, pels esdeveniments terribles que somouen la seva família i la de la majoria d'habitants d'aquelles muntanyes. Es tracta d'una novel·la narrada des de la maduresa i, doncs, feta dels records

d'una infantesa feliç que s'escola amb la rapidesa en què ho fa l'aigua d'aquelles muntanyes. Està estructurada en les tres parts clàssiques: presentació, nus i desenllaç i hi trobem, des de les primeres pàgines, la crueltat, la por, la venjança, que tant deshumanitzen l'ésser humà, i que, imparables, semblen dominar-ho tot. Però com que no es tracta d'una novel·la maniquea, per molt que l'autor mostri les seva simpatia pels republicans, pels demòcrates, pels perdedors de la guerra civil, també hi trobem amor, amistat, generositat, lluita per uns ideals, potser en petites dosis, però suficients com per fer-nos adonar que no s'ha de llençar mai la tovallola, que sempre hi ha una raó per tirar endavant, per creure en l'home, per molt que de vegades sembli que el mal mes reconcentrat, el maligne més diabòlic s'encarni ens éssers humans com el capità de la guàrdia civil Maximino Mata, de cognom ben significatiu, per polisèmic que sigui; un home que farà carrera i obtindrà condecoracions gràcies a les morts, les tortures, l'anorreament dels éssers humans que per a ell no mereixen pas aquest qualificatiu si pensen diferent. Un cant a la tolerància, a la vida, a la recuperació de la memòria història i del patrimoni natural i cultural que, si encara no l'heu llegit, no us podeu pas perdre.

Títol: La sega

Autor: Martí Domínguez

Editorial: La butxaca / Edicions 62

Col·lecció: "Narrativa"

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2018

Nombre de pàg.: 347

VI Jornada d'entitats del Masnou
30 de set. Pl. dels Països Catalans
de 10 a 14

L'Assemblea Nacional Catalana
exposarà material i fotografies de la
campanya a favor del referèndum de
l'1-O. Hi haurà també "fotocall"
i urnes petites de record.

SÚPER-RUA GROGA

Diumenge 21 d'octubre a les 10:30

DOTZE MESOS EMPRESONATS

Guarneix el teu cotxe de groc amb llaços,
globus... i vine a la rua que farem per la
carretera NII de Mataró a Montgat.

Punt de trobada

Aparcament del centre comercial Carrefour
Cabrera de Mar (Km 644)

50 moments imprescindibles de la història de Catalunya

De Jaume Clotet

Editorial Columna. Barcelona 2014

Resumit del llibre per *Lluís Valls*

No conèixer el nostre passat ens fa ignorants de la nostra història.

Intentarem explicar els fets i, per fer-ho, extractem el llibre de Jaume Clotet

“50 moments imprescindibles de la Història de Catalunya”. Capítols anteriors: **Abril17** (1)Els ibers, (2)Arriben els grecs. **Maig17** (3)La romanització, (4)Indíbil i Mandoni. **Juny17** (5)Terra de Gots, (6)La invasió musulmana. **Juliol-agost17** (7)El Pare de la pàtria, (8) La primera independència. **Setembre17** (9)Pau i treva, (10)Els primers textos en català. **Octubre17** (11)La unió dinàstica entre Catalunya i Aragó, (12)La conquesta de Tortosa i Lleida. **Novembre17** (no editat). **Desembre17** (13)La batalla del Muret. (14)La conquesta de Mallorca. **Gener18** (15)La conquesta de València. (16)El testament de Jaume I. **Febrer18** (17)Les Corts Catalanes. **Març18** (18)Les vespres sicilianes. (19)Els almogavers a Grècia. **Abril18** (20)La pesta negra. (21)Els jueus a Catalunya. **Maig18** (22)El compromís de Casp. (23)La guerra civil catalana. **Juny18** (24)La immigració occitana a Catalunya. (25)L'expulsió dels moriscs. **Juliol-agost18** (26)Nyeros i Cadells. (27)La Guerra dels Segadors. **Setembre18** (28)La guerra de successió. (29)Els Decrets de Nova Planta.

Continuem.

Indians: fer les Amèriques

Després de la desfeta de 1714 a Catalunya sols li quedava un camí: el treball. El poble només podia abocar-se a la reconstrucció econòmica del país i recuperar el creixement demogràfic. Els decrets de lliure comerç amb Amèrica, promulgats per Carles III els anys 1765 i 68, van provocar un esclat del comerç amb rutes comercials entre els ports catalans i americans. A final del XVIII els catalans començaren a organitzar les rutes comercials. La procedència d'aquests viatgers era d'arreu de Catalunya, però sobretot de pobles costaners. Les travesses oceàniques van crear negocis de totes les categories i es van dedicar, bàsicament, a l'activitat comercial amb el transport, la fabricació i l'exportació de sucre, licors i tabac, encara que també alguns capitans sense escrúpols fessin negocis poc honorables.

En un principi els comerciants catalans viatjaven a Amèrica per adquirir matèries primeres, vendre els seus productes o establir una relació comercial estable; però de mica en mica les estades es feien més llargues fins a establir-s'hi d'una manera fixa i instal·lar-hi les seves empreses. Aquest corrent migratori va popularitzar els indians, popularment dits *indianos*. Aquests catalans que havien fet fortuna tornaven a Catalunya com a homes rics i respectats. Però no tots responien a aquesta imatge ja que molts dels qui van marxar a fer les amèriques no van engegar cap projec-

il·lustració recreada d'un indià o americà del Maresme

te industrial o van fracassar en l'intent i en van tornar al final de la seva vida laboral o es van quedar definitivament al país que els va acollir.

Aquesta aventura americana va tenir conseqüències molt positives per a Catalunya. A banda de la riquesa que va generar la importació i exportació de mercaderies, molts d'aquests indians, a qui la fortuna havia somrigut, van retornar a les seves viles d'origen després de tancar els seus negocis i sovint feien generoses donacions. Molts d'ells van finançar teatres, hospitals, escoles, asils, biblioteques i ateneus com a actes d'agraïment o, íntimament, de descàrrec pels seus "pecats".

Per contra, el flux migratori va tenir la seva part negativa. En moltes poblacions d'on va marxar una part important de nois joves, moltes noies van quedar fadrines amb l'impacte demo-

gràfic consegüent. Per exemple, a principi del segle XIX a Sitges hi havia tres vegades més de dones que homes entre vint i trenta anys perquè la majoria de mascles se n'havien anat a les Amèriques.

El primer diari de Catalunya

La Guerra de Successió del 1714 va deixar Catalunya sense cap publicació catalana i, molt menys, catalanista. Durant tot el segle XVIII els catalans no van tenir cap tipus d'informació que no fossin fulletons o butlletins al servei de l'espanyolització del Principat.

A final de segle, però, Pere Pau Husson de Lapezaran, impressor napolità establert a Barcelona, amb permís de Carles IV i les autoritats de Barcelona presentava el projecte d'un diari.

Amb tots els permisos en regla el *Diario de Barcelona* sortia l'1 d'octubre de 1792. El diari, seguint les instruccions rebudes, publicava bàsicament avisos i anuncis oficials, arribades i sortides de vaixells i mercaderies, meteorologia i notícies de l'estranger. El diari responia obligatòriament a una ideologia monàrquica, catòlica i conservadora. Ara bé, satisfia els interessos econòmics dels barcelonins, i era aquesta la raó per la qual va néixer.

Tot i que era un diari escrit en castellà, al cap d'un any ja publicava alguns textos literaris en català i el 1796 va publicar també en català una polèmica filològica i lingüística sobre ortografia catalana.

L'ocupació francesa va prohibir el diari perquè no era prou fidel a la causa i el convertí en un òrgan de propaganda al servei de França; i el 1810 es va passar a dir *Diari de Barcelona* i del Govern de Catalunya. Era redactat en francès i català per guanyar-se el suport dels catalans per a la causa francesa. El 1814 amb la derrota francesa el diari va tornar a fer un gir. El juny d'aquell mateix any els militars espanyols lliuraven el diari a Antoni Brusi i Mirabet, llibreter, impressor i

ferm opositor a l'ocupació francesa, que havia seguit les tropes espanyoles amb una impremta mòbil. Però el seu gran mèrit va ser llegar el diari al seu fill, Antoni Brusi i Ferrer, l'any 1838, que el va girar com un mitjà. Va incorporar un subtítol d'avisos i notícies i adoptà un esperit comercial indiscutible. La publicitat per primer cop es pagava. Antoni Brusi fill va fer ús de les noves tecnologies, com el telègraf, del qual va instal·lar una línia des de la Jonquera fins a la redacció i, allà on el telègraf no arribava, va incorporar l'ús de coloms missatgers per rebre les últimes notícies a partir d'una xarxa de corresponsals. El diari es va encomanar de l'esperit de la Renaixença i va participar en el moviment cultural i lingüístic de Catalunya i va impulsar la recuperació dels jocs florals arreu del Principat. L'acceptació fou tan gran que la gent l'anomenava El Brusi i era, per definició, el diari de la burgesia catalana. El nou director, Joan Mañé i Flaquer,

Capçalera del núm. 1 del *Diario de Barcelona* l'1 d'octubre de 1792

que va substituir Antoni Brusi el 1867, va mantenir i millorar el Diari de Barcelona i el convertí en el referent informatiu de Catalunya. Tot i que va continuar sent un diari conservador, monàrquic i furiosament anticarí, va

saber establir ponts amb els sectors catalanistes i federalistes, fet que li garantia l'hegemonia entre el públic. A la mort de Mañé el 1901 el diari va entrar en una lenta però irreversible decadència. El 1906 no va donar suport al moviment unitari de Solidaritat Catalana i va adoptar una línia centralista. Just al principi de la Guerra Civil Espanyola va ser gestionat per Estat Català i s'edità totalment en català i canvià el nom per Diari de Barcelona. Després de la victòria franquista el diari fou altre cop castellanitzat seguint la numeració posterior al 19 de juliol de 1936. Malgrat adoptar un cert barcelonisme i optar soterradament per la causa aliada en la guerra europea, la decadència ja no es va aturar. Després de la fallida del 1980 i malviure amb tota mena de fórmules, al final l'Ajuntament va tornar a comprar la capçalera i va tancar-la definitivament el 2009. Moria així el diari més antic de l'Europa continental.

REPÚBLICA LLIBERTAT

Les paraules no es poden tancar dins d'una gàbia. Volen soles.

Montserrat Roig

assemblea

Dolors Bassa

Centre Penitenciari Puig de les Basses - Mòdul de dones

Raval Disseminat, 53
17600 Figueres

Joaquim Forn

Centre Penitenciari de Lledoners Mòdul 2

Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

Josep Rull

Centre Penitenciari de Lledoners Mòdul 2

Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

Jordi Cuixart

Centre Penitenciari de Lledoners Mòdul 2

Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

Oriol Junqueras

Centre Penitenciari de Lledoners Mòdul 2

Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

Jordi Turull

Centre Penitenciari de Lledoners Mòdul 2

Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

Carme Forcadell

Centre Penitenciari Mas d'Enric Mòdul de dones

Travessia Comella Moro, 15
43764 El Catllar

Raül Romeva

Centre Penitenciari de Lledoners Mòdul 2

Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

Jordi Sànchez

Centre Penitenciari de Lledoners Mòdul 2

Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

L'ANC Masnou convoca la ciutadania, cada dimecres a les 7 de la tarda, davant l'Ajuntament fins que sigui alliberat i retornat el Govern legítim de Catalunya. T'hi esperem!

Gairebé tot això és veritat

Carles Maristany

RÈTOLS o, mal dit, lletreros

Així va començar la història d'un rètol que mancava a la parada de la senyora Ferrera. Traslladem-nos mentalment al mercat municipal del Masnou allà per la dècada dels anys 50.

Un decret promogut pel Governador Civil de Barcelona feia obligatori que, en les parades dels mercats municipals, figurés ben visible un rètol amb el nom del producte exposat i el seu preu.

El temps, vull dir els anys, tenen el poder de canviar-ho tot i fins i tot la realitat (m'hi ajustaré tant com pugui). Recordo "la Ferrera" com una àvia petiteta, menuda, vestida de negre, veu forta i acostumada a manar, allò que llavors titllaven de mestressa.

L'agutzil, el senyor Patrici, va fer la volta d'inspecció i va ordenar i posar tots els venedors al corrent de la nova obligació. La Ferrera, assabentada, va posar el seu marit o fill al corrent i aquest va fer un rètol amb fullola i un mànec de fusta afuat tot pintat de negre i semblant a una paleta com la de jugar el ping-pong i, en una de les cares, escrit el nom i el preu del producte, marcat amb guix blanc.

Dissabte, la Ferrera va arribar al mercat amb el seu carret i el ruquet que l'estirava. Un cop descarregat, va tra-

vessar la carretera i les vies del tren pel pas a nivell enfront a la petita esplanada davant dels safarejos i va aparcar la seva "joia", un cop posat el morralet al pacient animaló.

La "parada" ja ben parada, les cebes a un costat, les cols a l'altre i les patates al mig, amb els rètols corresponents ben col·locats, va donar la feina per acabada i poder començar la venda.

Tot en ordre... Creu-t'ho...!

L'agutzil hi feu una ullada ja en entrar....

Això no està bé! Falta marcar el preu! I va cridar l'atenció a la mestressa. Aquesta va girar els rètols i els va mostrar a l'autoritat. Correcte... va dir, però poseu-los de cara al públic!

La venedora, contrariada, respon exasperada: jo soc la venedora, jo

soc qui ha de saber el preu de venda. Va haver-hi un estira i afluixa. Afortunadament la cosa no va arribar en coneixement del Governador Civil de Barcelona. I tot per quatre xifres fetes amb guix...

Per posar un exemple del cas totalment oposat, mireu, si us plau, les fotografies adjuntes, on es posa de manifest la bona voluntat de marcar el preu de cadascuna de les ampolles de vi i licors exposades als clients d'aquest celler de Ripoll ubicat a prop de la plaça del Monestir.

I per fer patent a l'Ajuntament de la Vila de posar el llargarut rètol de les festes de forma apaïxada a fi que els vianants puguin llegir-lo tot ell amb més facilitat i assabentar-se de les festes programades.

Dites i personatges populars (47)

Albert Vidal

PER QUÈ DIEM... (Una mica més de) SEMBLA CAN SEIXANTA

En un número de maig de GENT DEL MASNOU vam explicar el possible origen d'aquesta dita segons referents històrics per una banda i cultura de l'imaginari popular per l'altra.

És ben cert que existí el noble Nicolas de Renault, propietari del mas i dels horts —de cebes i d'altres vegetals— que conreava el pagès del qual vam explicar la senzilla anècdota, que podria ser certa o no, però de la qual

es fa menció en alguns textos de destacats cronistes com Joan Amades i Víctor Balaguer. Segons aquest darrer, el cavaller francès devia haver pres part de manera important en la conjura espanyola contra la república de Venècia el 1618. El detall dels fets apareix també en les obres completes de César Vichard de Saint-Real, publicades pòstumament el 1745, cinquantatres anys després de la seva mort,

entre les quals es troba, justament, l'anomenada *Conjuration des Espagnols contre la République de Venise en 1618*, fet històric poc conegut, datada el 1674, i en la qual fa explícita referència al tema. No és aquest l'espai per relatar els detalls de l'esmentada conjura, motivada per les diferències polítiques entre els venecians i el papa Pau V, a qui donava suport Espanya, però una de les conseqüències fou que Renault va ser acusat de traïció, empresonat, sotmès a tortura i mort a l'interior de la presó, per ser, més tard, exposat en públic penjat pels peus. Cap a 1619, uns familiars del noble vingueren a Barcelona per vendre la finca que, a

falta de postors, fou cedida al pagès de les cebes, de nom Anton Segur, segons un inventari de propietats de les cases i horts municipal de 1692, desaparegut ran el setge de 1714, però referenciat de manera incompleta a l'Arxiu de la Catedral de Barcelona i en documents que es conserven a la Biblioteca Museu Víctor Balaguer de Vilanova i la Geltrú. Per què tornar al tema de *Can Seixanta*? Un col·lega, en llegir l'article anteriorment publicat, em feu notar que no havia explicat tot el referent a la dita i que hi mancaven certes informacions de caire popular que ell creia de prou d'interès. Li he fet cas i aquí estan.

Ja fèiem esment que l'enderrocament de les muralles de la ciutat, entre 1864 i 1873, afavorí el creixement de la ciutat i l'establiment de noves fonts de negoci encara que des de feia temps ja s'havien obert a la zona algunes indústries, força d'elles en la *Carrera de la Cadena*, l'actual carrer de la Riereta, motiu pel qual l'indret fou conegut popularment també com *Carrer del Soroll*. Encara pot llegir-se

Logo de la campanya *Salvem Can Seixanta*

sobre la porta d'un edifici sense número, situat entre el 24 i el 26 (!), avui l'entrada a un garatge, un rètol pintat, molt deteriorat: *Fàbrica de guatas Hijo de Martí Grau*, de qui es diu que va enriquir-se fabricant cotó destinat als sanitaris espanyols durant la guerra de Cuba.

Una altra fou la fàbrica tèxtil que ocupava els números 18, 20 i 22 del carrer, davant del de Sant Martí –on algú ha tingut la iniciativa d'afegir una lletra *n* al darrere de Martí, en la placa amb el nom del carrer– i encara pot veure's en la llinda de la porta principal, gravat sobre la pedra, el número 1835, presumiblement l'any de la implantació de la fàbrica en el lloc.

La llegenda popular diu que la situació de l'edifici en el carrer va fer que la inventiva de la gent sumés els tres números de la casa –18+20+22 = 60– i, potser recordant l'antiga anècdota del pagès (o potser no), en referis al lloc com a *Can Seixanta*. A això deuria ajudar la fama de desordre que semblava que dominava en l'indret. De tota manera, no hi ha constància històrica fefaent sobre el tema. També sembla que la fàbrica fou destruïda per un incendi el 1878.

Actualment, la casa ha estat motiu de reivindicació amb el lema *Salvem Can Seixanta*, davant l'especulació immobiliària.

Dones i homes de ferro

Com és costum de fa uns quants anys, el primer diumenge del més d'octubre, es talla la carretera N11 per tal de permetre el pas dels ciclistes de l'Ironman.

De fet, la cursa ciclista, quan passa pel Masnou, ja fa estona que ha començat amb la prova de natació de 3,8 km, que es fa a Calella.

Després dels 170 km de bicicleta, es realitza, per acabar, una maratón sencera: 42 km amb 195 metres, i que

amb la natació del principi, converteix la cursa en una autèntica prova de resistència per a dones i homes de ferro. Tothom vol, com a mínim, ser "finisher" (acabar-la).

S'ha de tenir un bon entrenament, són molts quilòmetres nedant, pedalant i corrent. Hi participen 2.800 atletes, que venen de 60 països amb edats que oscil·len dels 18 i els 76 anys.

És un orgull per als pobles del litoral i veïns poder participar en un esdeveniment internacional tan important com aquest; per això ajuntaments i diverses entitats dels pobles hi aboquen esforços i voluntariat perquè tot surti tan bé com pugui, cosa que fins enguany s'ha aconseguit.

Des d'aquí volem donar les gràcies a tots els voluntaris que hi participen; des del punt d'hidratació, situats al costat de l'estació de trens del Masnou, fins als punts d'animació repartits al llarg de tot el poble. També volem agrair especialment a l'Ajuntament del Masnou, en la persona de la seva regidora i coordinadora de l'Àrea de Serveis Municipals, per la seva predisposició en l'activitat, i

a les associacions, Tabalers de la Colla de Diables i Geganters del Masnou, Tabalers del Most del vi d'Alella així com als metges esportistes de Can Ruti que mai no fallen a la cita.

I a vosaltres, gent del Masnou, d'Alella i de Teià, que amb la vostra presència un any més a aquesta gran prova donareu suport, escalf i ànims als participants perquè aconseguixin ser uns autèntics "finisher".

Jordi Pérez,

director d'Ironman-Barcelona.

Enric Mudarra,

president Serra-Marina Club d'Atletisme.

Carrer Sant Felip

el cullerot

- Tot per a la cuina -

**Tallers de cuina
tot l'any**

Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
www.elcullerot.cat

**Academia
Perelló**

**REFORÇ · ACCÉS
ESO · BATXILLERAT
UNIVERSITAT**

Sant Felip, 115
646 79 28 68 El Masnou
info@academiaperello.com

Fruites i vins de tardor; tota una festa!

**FRUITTIS
TAVERO**

FRUITES I VERDURES DE PROXIMITAT

Estem a Navarra / Cristófol Colom

Navarra, 76

93 540 40 04 - 627 21 23 16

<http://facebook.com/fruittistabero>

el celler del mar

**GARNATXA, MOSCATELL,
MISTELA, Vi NOVELL**

Vins, caves i licors. Gran selecció
de vins. Vins al detall

Àngel Guimerà, 12 el Masnou
93 540 29 53

**C A N
R A C**

**www.
canrac.
com**

**De tot per fer els
vostres panellets i
receptes de tardor.**

Mestres Villà, 101, 93 555 16 64 el Masnou
www.canrac.com

LA FRUITA

**Fruites i Verdures
Primera qualitat**

Comandes per telèfon

618 763 529 · 93 540 34 74

Mestres Villà, 115

Visita la nostra pàgina lafruita.com

Exposicions

Fins al 17/10 **ABULÍ**. Obra gràfica i pintura de Carme Ramon

Del 20/10 al 29/11 **MISCEL·LÀNIA**. Col·lectiva de pintura

Classes de ioga

El dimarts de les 19:30 a les 21
Aprendreu tècniques de meditació,
respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de
Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset),
tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Preu trimestral 80€ socis 70€

Inscripcions a Gent del Masnou
Tardes laborables, de 6 a 2/4 de 9
Vocalia Recreativa

Més info: ivet@latercerapell.com · 607 74 74 99

CURSETS DE GAITA

Informació

a Gent del Masnou

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

L'enigma V.D.R.

Comencem el curs amb un de fàcil:

Una paraula de tres signes, de la qual, en llegir-la, es poden deduir dos nombres de quatre xifres. Quina paraula és?

Resposta:

WIR

en xifres romanes)

For ser el nombre 1000 i sempre el 1048 (si el llegim

AVANÇ INFORMATIU PER AL MES DE NOVEMBRE

Diumenge 11 a les 6 de la tarda:

Per l'Himàlaia Indi en bicicleta

Un viatge a Spili, Zanskar i Ladakh.

Projecció comentada pel protagonista Xavi Tarafa.

Amics i Antics Escoltes del Masnou

Dissabte 17, a les 7 de la tarda:

Parlem de bolets

Conferència i mostra gastronòmica organitzada per
l'Associació d'Amics i Antics Escoltes del Masnou.

ET CONVIDEM A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Tu hi sortiràs guanyant i la nostra vila també

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

www.gentdelmasnou.cat

gentdelmasnou@gmail.com

Arran de sòl

Pledebut

Si ho hagués sabut fa uns mesos, us ho hauria dit pel butlletí de juliol/agost, ja que el que vull comentar és una festivitat que s'escau un disset d'agost, l'endemà de Sant Roc. I que, com ja podeu suposar, va de gossos, en aquest cas concret del gos de Sant Roc, que sempre l'acompanya.

Doncs bé, en aquell dia, un 17 d'agost (que l'any passat una tragèdia ens va commoure com mai), antigament se celebra, i en alguns veinats de Barcelona encara es fa, la festa de *Sant Gos*, sí, ho heu entès bé, un dia dedicat a nosaltres.

M'explicaré, des de temps immemorial, a la imatge del sant se'ns representa acompanyat d'un quisso. El sant s'arremanga la gonella i ensenya el genoll, on a voltes veiem una nafra. Nafra que, segons la tradició, patia el sant i que el gos va curar bo i llepant-la-hi. Diuen que això passava cap al segle XVI segons uns i cap al XII segons uns altres, però ja sabeu que en això de les llegendes, sovint, per no dir sempre, ens aixequen la camisa (en aquest cas la gonella).

Bé, ja porto més de dos-cents mots i encara estic a les beceroles del que volia dir. El que vull dir és que ara que tanta gent té gos i tants els deixen fer les necessitats on volen sense fer-se càrrec del «present», com tants cops he criticat, el costum de tenir gos ens ve de lluny, tot i que en temps passat només ens tenien per necessitat, per fer-los un servei, com: ajudar els pastors a conduir el remat, a vigilar el mas, ajudar-los en la cacera, etc. Això de ser animal de companyia és un invent de no fa gaire, comparant-lo amb el que abans he esmentat.

Com deia més amunt, sovint en això de tradicions i llegendes han estat empescades per tapar, o suplir, cultes antics o símbols esotèrics, que sembla, segons alguns, que és el cas d'aquest sant, ja que el fet d'ensenyar el genoll era un simbolisme que significava que aquella persona estava iniciada en ciències antigues i sovint esotèriques. Bé, sigui el que sigui, creença religiosa o ciència antiga tapada per interessos religiosos, a nosaltres, els de quatre potes, *mus* la porta fluixa com es diu ara.

Jo el que sé és que, segons es diu, en generacions antigues, quan la medicació no estava com ara, la gent utilitzava remeis casolans, sovint fets d'herbes i altres vegetals que tinguessin a l'abast, i un dels que hi havia consistia precisament a deixar-se llepar la nafra per un gos, i no devien anar pas gaire desencaminats quan les llegendes com la que he contat ho corroboraven.

I ara ja, per cloure, deixeu-me que us conti alguns d'aquests remeis casolans, tot i que no sé, d'algun, exactament quina era la finalitat.

Hi havia qui es posava la pell d'un tomàquet sobre l'ull. Uns altres es posaven un caragol bover al pols, al costat de l'ull. També hi havia a qui posaven una figa seca, partida, sobre el melic (si s'havia trencat) i col·locaven sobre la figa una moneda de plata i tot ben enfaixat.

Bé, em sembla que ja us he donat prou la tabarra. Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

el Cullerot

Crestes dolces

Ingredients:

250 gr de farina, 80 gr de mantega, 200 gr de formatge fresc o bri, 8 cullerades d'aigua, 1 cullerada de sucre o de mel, 1 ou, Un pessic de sal, una mica de sucre glacé, mermelada de maduixa

Preparació

Posem en un bol la farina, la mantega, la sal i l'aigua i ho batem tot fins que ens quedi una massa homogènia.

Ho deixem reposar dins el bol, mentre escalfem el forn a una temperatura de 200º.

Un cop ja reposada la massa, una mitja hora, l'estirem amb un corró i anem fent amb un cèrcol rodones de la mida que més ens convingui.

Cada una d'aquestes rodones serà una cresta; per tant les comencem a omplir amb un tros de formatge i una mica de mermelada.

Ja plenes, les anem doblegant que quedin com mitja lluna i les segellem amb les puntes de la forquilla.

Batem l'ou, per pintar amb un pinzell, cada una de les crestes. Ja són a punt per posar-les al forn entre 7 i 10 minuts. Les anirem traient a mesura que es vagin daurant i els escampem una mica de sucre glacé per sobre.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

República

Un poble en marxa ni se suspèn ni s'atura

ANC-AI Masnou Decidim · OCT18 · elmasnou@assemblea.cat

Espai publicitari contractat. Gent del Masnou no té cap vincle amb el que s'expressi en aquesta pàgina.

Recull condensat de les impressions del signant d'aquest escrit. Tots els fets esmentats estan documentats en enllaços virtuals a internet, que per raó d'espai no podem incloure en la crònica; però, si introduïu la qüestió en el buscador de Google, en trobareu la referència.

Crec que convé fer una anàlisi de l'evident implicació d'Alemanya en el conflicte Catalunya-Espanya.

L'actuació de l'Estat l'1 d'octubre va fer saltar totes les alarmes i en concret la de la cancellera Merkel, que va trucar a Rajoy aquella mateixa tarda per aturar la violència. Aquella actuació policial va tacar per sempre la imatge de l'Europa dels valors democràtics i la llibertat. Pocs dies després, el 7 d'octubre, la cancellera tornà a parlar amb Rajoy i també amb Juncker.

Per què Merkel parlà amb Rajoy 6 dies després de l'1 d'octubre?

Probablement li deixava clar que no acceptaria la violència policial si es proclamava la DUI.

En el sopar de líders europeus del 20 d'octubre, Merkel va proposar parlar de Catalunya per posar en qüestió l'actuació de Rajoy, però el President espanyol s'hi va negar.

La veritat és que sí que es va parlar de Catalunya en el sopar; de fet, va ser un dels temes principals, encara que el que va sortir a la premsa és que els líders europeus donaven suport en públic al President espanyol, però en realitat van imposar a Rajoy un 155 "light" i unes eleccions immediates. Condicions humiliants per un Estat que el que volia era esclafar la Generalitat i TV3. És evident que aquestes condicions eren imposades per Merkel.

S'inicià el 155 i la brutal repressió no va agrada gens a Europa. Es produeix l'empresonament i exili de polítics catalans i la persecució judicial del jutge Llarena, però la demolidora victòria de l'independentisme el 21D va deixar clar que no es pot

doblegar els catalans, i això ho va canviar tot. Aquesta majoria va demostrar que l'Estat no pot impedir que renunciem a la República, només pot colpejar-nos fort.

Empresaris alemanys i altes esferes del país, amb el vistiplau del ministeri d'afers exterior alemany, van demanar a Rajoy que respectés els resultats i que hi hagués diàleg. Però Espanya no acceptà el resultat i va impedir judicialment que Puigdemont pogués ser investit; i encara més, la repressió va seguir amb els polítics exiliats, afectant Bèlgica, Suïssa i Escòcia. Fins aleshores Merkel encara no havia format Govern, cosa que aconseguí el 7 de febrer.

Poques setmanes més tard, el 25 de març, el President Puigdemont viatjava a Finlàndia i Llarena va emetre una ordre d'extradició. Finlàndia ajudà el President Puigdemont a marxar del país, indicant-li com sortir sense ser detingut, i Suècia i Dinamarca deixaven passar el cotxe del President, però en entrar a Alemanya fou detingut, evidentment, amb el vistiplau de la cancelleria alemanya, qüestió massa rellevant com per no ser consultada.

La cancellera Merkel va voler aturar els peus a l'Estat espanyol. Ja n'estava tipa. Després de ser aprovats els pressupostos de l'Estat, va orquestrar la defenestració de Rajoy amb la moció de censura, que s'havia convertit en una amenaça per l'estabilitat d'Europa.

El govern del PP no va saber resoldre el conflicte català. Tot al contrari, cada dia s'estava complicant més i Alemanya va actuar. En un temps rècord,

la cancellera es reuní amb Pedro Sánchez i és evident que parlaren de Catalunya.

La meua impressió és que Merkel ha donat un vot de confiança a Sánchez perquè resolgui el conflicte, i sense imposicions, li dona via lliure perquè actuï, però li reclama que la solució sigui votada pels catalans ja que sap que, si els catalans no la voten, el conflicte augmentarà.

Pedro Sánchez proposa ràpidament votar un nou Estatut perquè sap que té un problema colossal sobre la taula: Què pot oferir als catalans sense treçar la unitat d'Espanya? Fixem-nos en el Ministre Borrell queixant-se que els Republicans no estan responen als "gestos" de l'Estat. Estan molt preocupats per trobar una fórmula acceptable per a tothom.

Què hem de fer nosaltres? Seguir endavant i tensionar, tensionar i tensionar. Demostrar a la senyora Merkel que no hi ha més acord possible que la República Catalana i reclamar el reconeixement internacional. Aquesta serà la principal feina del Consell de la República i del President Puigdemont. Quan Alemanya i tot Europa vegin que l'única solució és o bé un referèndum d'autodeterminació o el reconeixement directe de la República catalana, acabaran intervenint i forçant, igual com van intervenir i forçar Grècia i Itàlia. Només cal que ens mantinguem fermes i units, i seguim tensionant. No hem d'acceptar cap quincalla, cap Estatutet, cap contrapartida menor.

O referèndum o reconeixement de la República.

Res més.

Anem bé. Molt bé.

Ramir De Porrata

Empresari i membre de la llista de Junts per Catalunya a les eleccions del 21D

FE D'ERRATES

En el passat núm de setembre i en la crònica de l'acte de suport a la Carme Forcadell a la presó del Catllar, es va posar que el nom del seu marit era Jaume i no és així, es diu Bernat. En demanem disculpes a l'afectat i a la redacció de República.

Penja o renova la teva senyera o estelada. I recorda-ho, no la despengis! Ara més que mai!.

PANELLETS

de les pastisseries del Masnou

david

Venda
Online

pastisser

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com

www.davidpastisser.com

MMACE02

(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze

MMAPE03

(Millor Mestre Artesà
Pastisser d'Espanya 03)

Mestre Pastisser

Pastisseria

miquel

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61
El Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

Matalí

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60